

PROLOG

Plížil se jehličím. Slyšel pleskání těžkých dešťových kapek. A svůj zrychlený dech. Všude prskala hlína. Měl ji v očích. V ústech. Škvrkala mezi zuby.

Roowi kladl jednu třesoucí se ruku před druhou. Pak nohy. Byl promočený. Oblečení těžké. Všechno klouzalo. Všechno bylo slizké a studené.

Dýchal přerušovaně. Srdce mu prudce tlouklo. Cítil výrazný pach hub a borovic. A hlíny. Spousty hlíny. Vzduch byl vlhký, až měl pocit, že vdechuje páru. Nadechoval se s otevřenými ústy. Jako pes.

Kuši měl na zádech pevně připevněnou.

Otočil se.

Viděl své druhy, jak se opatrně plazí za ním. Zjevně měli stejné potíže. Stejně obavy. Pevně semknul rty a pokračoval dál. Z kopce dolů. Kdykoliv mu mohlo něco podklouznout

a ihned by na sebe upozornil.

Spolu s několika lukostřelci prozkoumávali tuhle oblast sotva hodinu. Do doby, než je objevil nepřítel.

Představoval si, jak budou dlouhou dobu ležet na zemi a hledět na údolí. Čekal, že vznikne taky prostor na nějakou tichou debatu. Docela se na to i těšil. Byl zcela šokován, když je spatřil. Snědí válečníci přeskakovali kameny. Míhali se mezi kmeny stromů. Jen tak tak se Roowiho skupina zvládla ukrýt a vydat se na pomalý tenzní ústup.

Ze soustředěnosti ho vyvedl mokře praskavý zvuk.

Cukl sebou.

Spatřil sunoucí se tělo jednoho z druhů. S šípem v zádech. Zastavilo se o kmen. Dál už se nepohnulo.

Roowi s očima dokořán ztuhl na místě. Nedýchal.

Po chvíli otáčel hlavou kolem. Uviděl větší kámen. Záchrana. V tenhle moment pro něj znamenal úplně všechno.

Slyšel, jak mu krev proudí do spánků.

Šelest.

Jeden ze siltských lukostřelců se přiblížil k Roowimu.

„Vpravo, veliteli, vpravo,” šeptal udýchaně. Při tom ukazoval na kámen.

„Na tři,” odvětil tiše Roowi. „Jedna...”

Zvrchu se přiřítíl stín. Byl doprovázen dalším praskajícím zvukem. Pak tichým zasténáním. Roowi si zakryl obličej. Byl orosen krví. Muž už jen klidně ležel na zemi. Nedýchal.

Vzhlédl k místu, ze kterého šíp přiletěl.

Uviděl ho.

Střelce v kožené tunice a lněném plášti. Na hlavě turban. Černé dlouhé vlasy mu vlály podél těla. V ruce už držel další šíp. Rychle ho zasunoval k tělivě zakřiveného luku. Natáhl ji.

Roowi vytřeštil oči. Čas se zpomalil.

Roowi sebou vši silou mrštil o kmen stromu. Netušil, jak se mu povedlo takto odrazit. Narazil se o mokrý kořen.

Tupá drnčící rána.

Letmo zahlédl, jak šíp zůstal trčet v kmeni těsně u jeho nohy. Střelec připravoval další šíp.

Roowi se okamžitě odkutálel na bok. Skončil přímo pod širokým kamenem. Ležel na zádech. Hruď se mu prudce nadvzdávala. Skoro neviděl skrze vrstvu tekoucího potu a hlíny na tváři. Déšť mu pak všechno smíchal dohromady.

Prsty se dotkl mechu na kameni. Byl studený.

Očima zběsile těkal z jednoho detailu na druhý. Pevně je zavřel. Nahnul se. Odepnul popruhy, které držely kuši. Chytil ji křečovitě do rukou. Celý se trásl. Nechal takhle uplynout krátkou chvíli. Nevěděl, na co vlastně čeká.

Pak spatřil tvář své ženy. Slyšel jméno své dcery.

Oči znovu otevřel.

Ted', nebo nikdy.

Urychleně se vyškrábal na nohy. Pozvedl kuši. Bez mířené vystřelil. A okamžitě se rozběhl z kopce.

Nohy mu chaoticky klouzaly a zakopávaly o kořeny.

Vnímal, že jedna střela prosvištěla okolo. Další prolétla těsně kolem jeho hlavy. Kličkoval. Pomáhal si rukama. Skákal. Jako štvaný zajíc.

Konečně se dostal na pole.

Bylo ponořené v husté mlze. Jako ve špinavé ovčí vlně. Věděl, že tady to bude těžší. Musí se spolehnout na hustotu mlhy. Ponořit se do ní.

Neváhal a běžel po hrbolatém kluzkém poli, co mu síly stačily. Přišlo mu, že je nepřítel přestal pronásledovat.

Znovu pocítil tu teplou vlnu naděje. Zvětšovala se.

Nemohl se však na to spolehnout.

Blížil se konec pole. Nízký dřevěný plot. Opuštěné domky. Před sebou uviděl siluetu muže v plné zbroji. Kráčel mu vstříc.

„Roowi?” zvolal muž.

„Gurmunde,” zasípal a padl na cestu, která nyní byla spíše tekoucím bahnitým potokem. „Jdou... jsou tam. Jsou tam Gurmunde...”

„Slyšíš to?” přerušil ho.

„Co?”

Pak mu ztuhla krev v žilách.

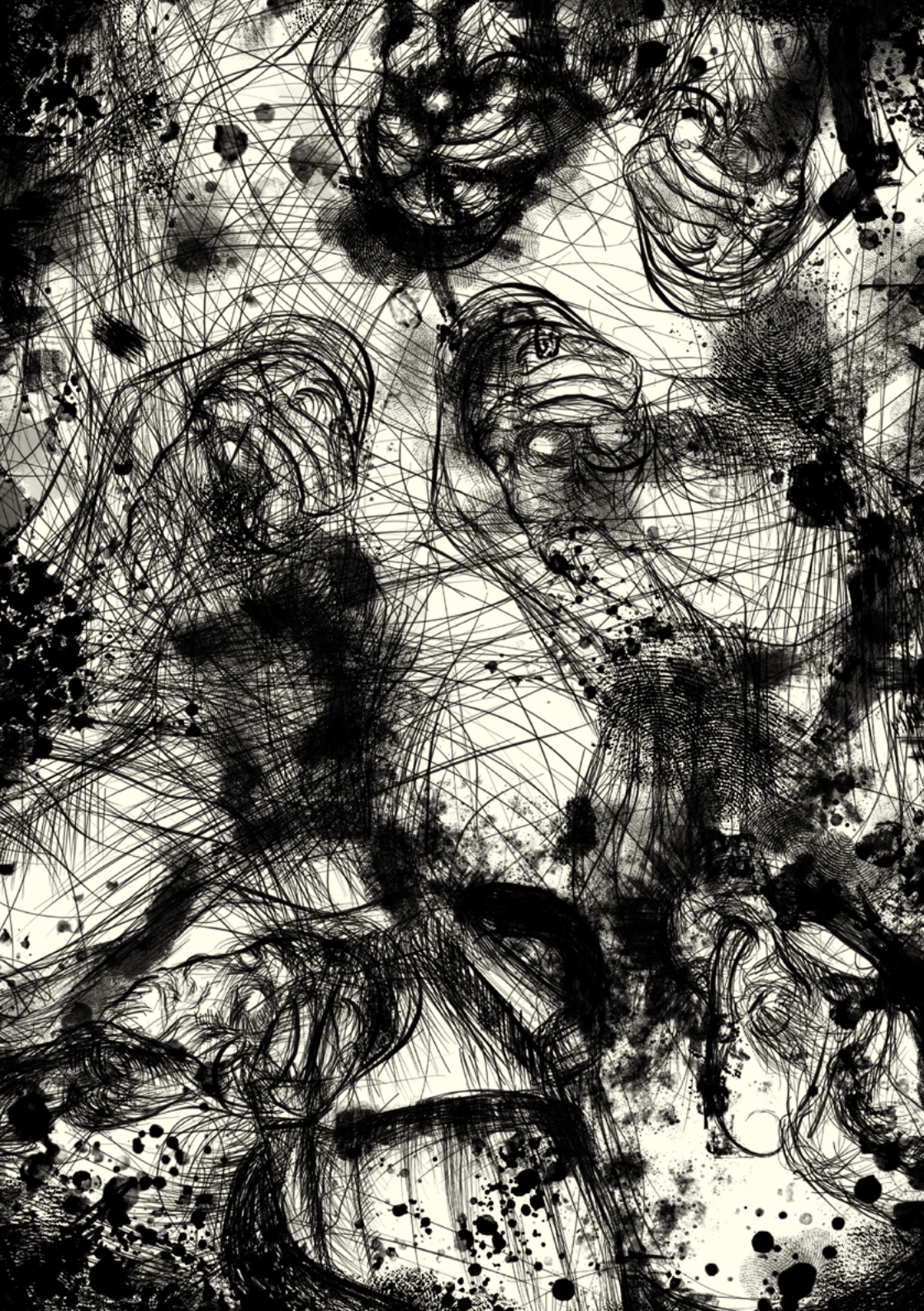
Slyšel to.

Předtím to uprostřed svého hlasitého dechu nevnímal.

Kdesi z dálky z mlhy se ozýval děsivý zpěv. V podivné tónině. Znělo to jako hřmění hromu.

Zaslechl dunění tisíce kroků.

PRVNÍ

KAPITOLA

O nějakou dobu dříve...

PAOLO I.

Král Siltské říše si rukou podepíral mírně vousatou bradu a spěšně pročítal tlustou knihu. Oči mu mihotaly sem a tam.

Pohledem byl zanořen v knize, ale jeho mysl bloudila jinam – k bratrovi. Sny, které ho v poslední době pronásledovaly, mu ho vracely zpět. Jako by do klidné hladiny někdo hodil kámen. Nějaké *vyšší dobro*.

Z toho důvodu vyslal skupinu na sever. Přesně na to místo na Černých horách. Viděl to ve snu. Dokázal by popsat celou scénérii se zavřenýma očima. Každou chvíli najdou jeho tělo. Věděl to jistě.

Seděl na mohutném trůnu z nyrxového dřeva na konci dlouhé

síně citadely. *Skvost západu* nebo *Modrá židle*, jak by trůn mnozí nazvali. Nyrxové dřevo bylo před zpracováním řádně vysušeno, takže již svými toxickými výpary neohrožovalo toho, kdo se ho dotýkal.

Vlevo seděl na masivní zdobené židli králův rádce Morek. Jeho tmavě modré roucho lemované zlatými knoflíky a filigrány splývalo volně podél židle. Morek byl rovněž začtený do nějakého svitku. Jeho moudrá tvář muže ve středním věku se skoro nořila do listu pergamenu, takže zpoza něj vyčuhovaly jen husté kaštanové kadeře.

„Jak že se ta dívka jmenovala?“ řekl král.

Morek vzhlédl:

„Jaká dívka, králi?“

„Ta, co mi tam vysázela tulipány.“

„Gíra. Grodinova dcera.“

„Pošli jim krabici.“

„Určitě,“ řekl Morek. „Co do ní dáme?“

„Šaty pro ni a pro otce třicet silpelů.“

„Jistě, Paolo,“ usmál se Morek překvapeně. „Zařídím to.“

Nastala chvíle ticha.

Morek se začetl do svitku.

Král se pak znovu obrátil na rádce:

„Dopis?“

Ten ihned zanechal čtení a zakroutil hlavou:

„Rodokmeny.“

„Myslel jsem, jestli jste nějaký obdrželi. Dneska.“

„Ach tak.“ Zamyslel se. Pak odvětil: „Určitě, nějaké běžné informační hromady z vesnic.“

„A ze severu? Přišlo něco?“

„Sever? Nic. Za poslední měsíc se odtamtud nikdo neohlásil. Ani mistru Hitovi. Mám pocit, že mají zamrzlé holuby.“

Král jen zabručel a ponořil se opět do knihy. Tentokrát se mračil. „Ale tak to bylo vždycky,” pokračoval rádce, když si dlaní přejel po obličejí. „Sever má dost práce s Nogrebany. A kromě pravidelných výpisů financí od baronů nám nikdy nic neposílají.”

„Chápu,” přerušil ho král. „Tohle je jiné. Mohl bys zajít do komnaty a pověřit učně?”

Rádce vycítil královo rozrušení. Upřeně na něj pohlédl. Studoval jeho zkřivenou tvář. Na mladém čele mu to vypůsobovalo vrásky.

„Pověřit?”

„Očekávám od nich jeden konkrétní dopis. Už má týden zpoždění. Nemůžu promeškat žádnou chvíli.”

„A jaké pověření máte na mysli?”

„Dopis bude směřován pouze mně. Musím se k němu dostat co nejrychleji. Ať nejde skrze dlouhé procesy.”

Rádce odložil svitek, postavil se a kývl:

„V tom případě budeme připraveni. Do žádného systému nepůjde.”

„Morku,” pozvedl král ruku. Měl ještě pár slov na jazyku. Ale pak je polkl. „Děkuji.”

„Ale jistě, králi. Už jsem na cestě,” kráčel rádce za trůnem dolů k postranním dveřím síně. Když jimi vyšel, celým prostorem se rozezněla dunivá ozvěna. Král sledoval zavřené dveře.

Morek. Zase takový... klidný. Ten jeho vrozený či naučený klid měl na něj vždy pozitivní vliv. Ve stresových situacích, které jako nový král za poslední tři roky vlády prožíval, mu Morek výrazně ulehčoval. Paolo už dlouho plánoval, že ho nějak odmění. Za jeho služby. Ještě na to nenašel prostor. Všechny sentimentální myšlenky ho napadaly, když byl zrovna pryč. Povzdechl si. Kež by to končilo jen u Morka. Takových lidí

bylo mnohem víc.

Napadlo ho, že hned, jakmile dokončí dnešní povinnosti, osobně do jeho komnaty položí bednu pálenek, které zbožňuje. Ravendarské 40%. Tmavé, z borůvek. Od Florena Braaka. Myslel, že to byly ty *Rávenky*.

Pohled obrátil doprostřed síně.

Od paty schodiště, které zepředu vedlo k trůnu, až po druhý konec stálo celou tu dobu podél dlouhého rudého koberce několik desítek strážců s kopími.

Jeden z těch, kteří stáli blíže, se setkal s Paolovým pohledem.

„Králi,” řekl tiše, ale jasně, „už jsou tady. Kdykoliv budete připraven.”

„Ať přijdou,” řekl Paolo.

Strážce se urychleně uklonil. Vydal se k jednomu z bočních dveří. Pak v nich na nějaký čas zmizel.

Král se opět začel do knihy. Tentokrát přiložil na jednotlivé řádky prst, aby mu text před očima neunikal. Tentokrát skutečně vnímal, co čte.

Pod schodištěm stanuli tři muži.

Muž uprostřed byl tmavší pleti. Jeho hluboce zasazené oči neustále mrkaly. Celou dobu pohyboval nosem a rty. Jistě náznak nervozity. Jeho potrhaný oděv na první pohled prozrazoval vězně. Na rukou měl okovy, jejichž rezavějící řetěz visel tak, že se skoro dotýkal koberce.

Muž po věžňově levici stál nehybně a beze slova. Na hlavě se mu leskla přilbice a v ruce třímал kopí. Jeho tvář nic neříkala. Paolo pochyboval, že se tento člověk někdy tváří jinak. Ačkoliv vypadal podobně jako strážci podél rudého koberce, tento voják byl vězeňským hlídačem. Místo strážcovského pancíře měl totiž na sobě koženou tuniku.

Mladý muž, který stál po věžňově pravici, byl oděn do purpurové róby a jeho hladce oholená pleť a pečlivě načesané tmavé vlasy naznačovaly mužovo pravděpodobné zařazení na jedné ze Siltských univerzit. Ano, byl to učenec. Působil taky podobně klidným dojmem jako Morek.

„Jeho jméno?” promluvil král směrem k učni.

„Alqai,” zazněla učencova odpověď síní.

„Zase nějaký qai. Předchozí byl Salqai,” mumlal pro sebe Paolo. „A ty jsi...”

„Bikar, králi.”

„Jsi z univerzity, že?”

„Jsem, králi.”

Paolo se nadechl. Pak řekl hlasitěji:

„Dobře dobře. Nogrebské kulty. Chci od Alqaie vědět o nogrebských kultech. Všechno, co ví.”

Učeň se hned přiklonil k vězni a něco k němu spěšně hovořil.

Vězeň se pak krátký čas díval do země. Možná si uspořádal myšlenky. Pak promluvil několik slov v cizí řeči. Jeho oči přitom nervózně těkaly po strážcích, králi a překladateli.

Král shlédł na vězně. Pak rychle upřel pohled na učence v purpurové róbě, který zrovna začal překládat:

„Říká, že nogrebské kulty jsou jen povídky.”

Král se zamračil. V jeho mladých modrých očích zazářila ještě větší podrážděnost, než jaká v nich dosud hořela. Trochu se předklonil a ruku, kterou si podpíral bradu, nechal klesnout na opěradlo. Všiml si, jak tento pohyb vězně poněkud zneklidnil.

„Neptal jsem se, co si o těch kultech myslí. Žádal jsem ho, ať mi řekne, co o nich ví.” Jeho čistý hlas se roznesl síní. Vězeň se zhluboka nadechl, když mu učenec v purpurové róbě

opět překládal do ucha. Zjevně ho králova odpověď ještě více poplašila. Král nepatrně pozvedl koutek úst.

Vězni stekl po čele pramínek potu. Začal odpovídat chvějícím se hlasem v cizí řeči. Tentokrát mluvil déle, což krále uspokojilo, takže se zase zanořil hlouběji do trůnu a rukou si opět podepřel bradu. Snažil se dýchat plynule a zhluboka. I jemu se začínala tvořit kapka potu na čele. Za krkem už byl promočený.

Soustředěně zkoumal vězně. Možná se snažil z jeho rtů něco vyrozumět. Všiml si, jak jsou jeho bílé otrhané hadry propocené. Když vězeň ztichl, král rychle pohlédl na překladatele, který se opět jal spěšně překládat:

„Říká, že se osobně nesetkal z žádným kouzlem, které by nějaký kult vykonal.“ Paolo už otevíral ústa, že něco řekne, ale Bikar pokračoval: „Jediné, co si pamatuje, je, že si v jeho posádce vyprávěli o věcech, které ty kulty prováděly na ostrovech...“ učenec větu nedokončil a rychle se něco vězně doptal. Pak opět pokračoval: „Na severních ostrovech Nogrebu. Když některé plenili, sám údajně potkal jednoho člena kultu. Říká, že z něj neměl dobrý pocit. Cítil se sevřený, jako by mu žaludek chtěl vyjít z břicha.“ Král se zaposlouchat do učencova překladu. Při tom bedlivě pozoroval vězně.

Když učenec domluvil, král se opět otázel:

„A jak to poznal?“

„Že se jednalo o člena kultu?“ ujasňoval si učenec Bikar. Když král kývl, otázku přeložil vězni.

Ten se otřepal a výrazně pokrčil rameny:

„Sar! Vaal ri sar ut chaakay!“

„Měl hada na prstu,“ přeložil učenec. „Hada na prstu? Nějakého malého hada?“ pozvedl král obočí.

„Myslím, že je to fráze pro prsten ve tvaru hada, králi.“

Paolo začal zamyšleně listovat v knize a na krátkou chvíli bylo v síni ticho. Pak knihu zavřel a odložil.

„Co ví o tom kultu?“ zeptal se.

Učenec opět překládal.

Řekl králi Paolovi, že jsou pro tento kult důležití jistí mužové, které nazývají Adhikare. Překládal také, že tito muži dokáží rozmlouvat s mrtvými.

Král učence rychle přerušil:

„Adhikare znamená...”

„Je to pelgramonský pojem pro celníka,” vysvětloval Bikar.

Král několikrát zadumaně pokýval hlavou. Cítil zvláštní hřejivý tlak v hrudi. Hořely mu plíce. Každý nádech byl nyní naplněn jakýmsi očekáváním. Nadějí. Adrenalinem. Přece jen to může být všechno pravda. Zatím se výpovědi shodovaly. Nemohla to přece být všechno jen náhoda?

Tak či tak ho dneska čeká dlouhá noc. V knihovně.

Ví, do kterých polic zamíří.

Pokynul rukou a řekl:

„Děkuji, Bikare, můžete jít. Odveď ho zpátky do cely.”

Tři muži se mírně uklonili a obrátili se směrem k hlavním dveřím. „Jaké je jeho obvinění?”

Muži se otočili zpátky k trůnu a vězeňský strážce odpověděl:

„Vykradl... tři rybářské domy, vaše výsosti.” To byla vůbec první věta, kterou řekl. A jeho hlas zněl jako hlas někoho, kdo není zvyklý mluvit. Suchý a přerývaný.

Paolo se zamračil a zakroutil hlavou. Pak si povzdechl:

„Dejte mu najíst teplého jídla. Za spolupráci.”

ROOWI I.

Míchal si v keramickém šálku černou tekutinu. Vycházely z ní intenzivní aromatické výpary nezaměnitelné s žádnou jinou vůní. Příroda. Čerstvost. Exotická vůně. Se spokojeným úsměvem nasával páru nosem hluboko do plic.

V prostorné, a přesto útulné místnosti se rozléhala líbivá melodie vycházející z citer, na které hrálo několik dívek v rohu.

Roowi pozvedl šálek a přitukl si s černovlasým mladíkem sedícím naproti němu.

Měl na sobě šedou pláštěnku s kápí a stříbrným odznakem. Ostré rysy jeho tváře ladily se stejně ostrým pohledem inteligentních tmavých očí. Nalevo od něj ležela kuše z černého dřeva. Roowi si nemohl pomoci. Musel na ni neustále shlížet.

Pak se donutil pohled upřít na obraz visící na stěně za pultem. Před pár minutami ho tam mladíci umístili.

„Natřel jsem ho fixačním lakem, aby něco vydržel,” okomentoval své dílo Roowi. „Tak snad tady pod správou pana... Gurmunda něco vydrží.”

„Pokud na něj nikdo nic nevyleje nebo ho nepoblíže.” Oba se zhluboka napili. Horká černá tekutina jim namokřila ústa. „Sutíla,” povzdechl si Roowi, „pořád věrně vynikající.”

Muž naproti několikrát přikývl:

„Dá se, dá se.“

„Hej, ale chutná lépe, když ji piješ z bílého keramického šálku. Nebo porcelánu. V Libertu jsme si s Kernem nechali přinést klasickou sutilu. A říkám ti, ta chuť – nezaměnitelná. Takže jsem to hned...“

„Ve sklenici chutná taky dobře,“ přerušil ho černovlasý mladík. Roowi uznal jeho dodatek kývnutím a napil se ještě jednou, aby mu v ústech zůstala silnější chuť.

Potom opět promluvil, chuť kávy stále na jazyku:

„Musíme víc obchodovat s tím Porslenem. Teďka začali sklo dovážet za výhodné ceny.“ Roowi měl pocit, jako by nemluvil on sám, ale káva, kterou měl v ústech. Jako by mu přidala jakýsi nový smysl a ten se teď v plnosti projevoval.

Dvojice se chvíli bavila o cenách skla. Došli k závěru, že nejlevnější sklo by bylo z Isandrei, ale shodli se na neefektivitě jeho exportu.

Když nastala chvíle ticha, černovlasý mladík si povzdechl, srkl si kávy, a když ji nechal stéct, řekl:

„Kern?“

„Ten bard.“

„Bard Kern?“

„Ten, co si myslel, že je bard,“ řekl Roowi.

„Ten, co sis myslel, že ti jde po Lianézii?“

„Přesně,“ odpověděl tišeji Roowi a zakroutil hlavou. „Chtěl mou ženu.“

„Tenkrát to tvoje žena nebyla,“ opravil ho mladík. „Ale jo, vzpomínám si. Ten bard, co neuměl zpívat.“ Opět se napili.

„Už jsem pak o něm ale nic neslyšel. Jen, že se pravděpodobně stal pocestným bardem. Což je v rozporu s jeho ambicemi.“

„On měl ambice?“

„Měl. Už nevím. Teď recituje básně všem, co potká.“ S dalším douškem zavřel oči.

„Chudáci,“ řekl mladík. Pak vzhlédl a zvedl černé husté obočí: „A hele, kdo támhle jde!“

Když Roowi oči otevřel, spatřil silnějšího zpoceného muže. Musel se usmát:

„To je snad poprvé, co ho vidím uklízet.“

Muž, který zrovna kráčel k jejich stolu s několika špinavými korbely, si všiml jejich pohledů. Zazubil se.

„Ale ne, jde sem,“ řekl tišeji černovlasý mladík.

Muž se postavil k nim a práskl korbely o stůl.

„Ale ale ale,“ řekl. „Kdopak se nám to tu uleývá?“

„Gurmund to rozhodně není,“ odvětil mu Roowi.

„Tři kravince,“ řekl muž. „Ani nevíš, co bych za to dal. Trochu se ulít.“ Otočil se na černovlasého muže a klidnějším hlasem ho pozdravil. Pak dodal: „Jsem rád, že ses vykašlal na povinnosti k říši a přišel ses posadit do mého krásného hostince.“

Roowi pevně držel svůj šálek kávy:

„Jde to?“

„Co by nešlo. Jsem nejlepší hostinský, co tento podnik kdy měl. Jo,“ ukázal na Roowiho, „Jak se má náš Nerp? Už jsem ho neviděl... hodně dlouho.“

„Jeho problémy s alkoholem *rozkvetly*. Začal ve velkém obchodovat s nyrxovou směsí. Nelegálně.“

„Koňské zadky,“ řekl Gurmund. „Prej, že ti to dával na horečku.“ Pak zamyšleně dodal: „Vlastně... by mě docela zajímalo, kde k nyrxu přišel, v první řadě.“ Tuto větu pověděl směrem k jedné z mladých dívek, která zrovna procházela okolo.

Všichni tři muži se podívali na desku stolu. Gurmund si přisunul židli a usadil se. Pokračoval, tentokrát s chraplavě

zaujatým tónem:

„Kolik si z toho vydělal?“

„Tak akorát na své místo v cele,“ řekl černovlasý Bouz, když si pohrával s odznakem. Přitom letmo pohlédl na Roowiho.

Ten kývl. Pak změnil téma, hledě na Gurmunda:

„Vidím, že se ti tu daří.“ Jeho otázka rázně prořala dosavadní atmosféru jako letící šíp. Studoval svého starého přítele. Trochu přibral. Byl oděn v dražším oděvu. Bílé tunice, na které se mu leskla kožená vesta s bronzovým odznakem ve tvaru lišky. Nohy mu zkrášlovaly zpevněné medvědí kalhoty.

„No samozřejmě!“ řekl hlasitě Gurmund. Z jeho úst zaval nepříjemný pach piva, které pokračovalo v kvašení pod jeho jazykem. „Samozřejmě,“ ztišil hlas, „díky za ty silpely.“

„Stejně nebyly moje,“ mávl Roowi rukou.

„Zaměstnal jsem ty noční povaleče naplno. Konečně jim mám z čeho platit,“ pokračoval Gurmund. „Brand uklízí, Ronaldin zásobuje.“

„Spásná dvojka, no,“ potvrzoval Roowi.

„Když si vezmu, jací povaleči to byli...“

„To mi povídej,“ řekl úsměšně. Pohled mu spočinul na velkých přesýpacích hodinách z Voluntu. Zázrak techniky, jak jim říkal.

„Bouzi, co to piješ,“ ozval se Gurmundův popichující hlas. Znělo to, jako kdyby se pokoušel škádlit batole. Vůbec to k němu nesesedělo. Roowi se až osypal z toho pohledu.

„Život.“

„Dej mi zkusit,“ zasmál se otravně.

„Ten ti chutnat nebude, věř mi.“

Gurmund natáhl svou velkou ruku, sebral černovlasému mladíkovi šálek z ruky a než ten stačil jakkoliv zareagovat, vlil si

celý horký obsah šálku do úst. Bouz se na židli narovnal a sebral šálek zpátky. Nechal na jazyk dopadnout poslední kapku. Roowi je chvilku pozoroval a pobaveně se usmíval pod vousy.

„Hnus,“ řekl Gurmund. „Co to tady rozléváme. Asi to zruším.“

„To se opovaž...“ vložil se do toho Roowi.

„Gurme, říkal jsi něco o svatbě?“ přerušil ho Bouz. „Omlouvám se, asi jsem přeslechl to datum, kdy mám přijít na hostinu.“

Gurmund zrudl. Usmál se. Chvilí byl potichu.

Pak otevřel ústa:

„Milerád ti ho připomenu,“ chrstl na mladého Bouze zbytek piva, který zůstal v jednom z korbelů. Mezitím letmo pohlédl na Roowiho.

Roowi se na malou chvíli přenesl do jiného světa ve své mysli. Zaplavily jej staré pocity, které vůči tomuto kusu chlapa kdysi choval. Kdesi hluboko v srdci. Tlustý a silný. Věčně zpocený. Červený jako rak. A ty jeho blondřaté kadeře, které se mu lepily na čelo. Vzpomněl si, jak spolu s Kernovým jménem vyrýval svým malým mečem do stěny v Řílském hostinci i Gurmundovo jméno. Vyrýval všechna jména, na kterých chtěl vykonat pomstu. Jména těch samců, kteří se ucházeli o jeho... tehdy to jeho žena nebyla. Ale i tak.

Ted' toho Roowi docela litoval. Všechnu zášť už dávno odhodil. Styděl se za to. Za své dětinské žárlivé pocity. Dokonce... mu ho bylo i líto?

Gurmund vstal.

„No, vrhnu se zas do práce, přišla další... *klientela*,“ poznamenal s přehnaným důrazem na poslední slovo a opustil své kamarády.

Oba mládenci kývli. Chvilí tiše seděli a pozorovali

Ronaldina, nyní poskakujícího za pultem.

Roowiho společník si pohrával s prázdným šálkem.

„Víš, co si myslím,” řekl, „že jsi musel něčím trpět.“

„Co?”

„To kolem tvé ženy. Vždycky sis myslel, že ji někdo chce.”

„Vždycky?” Zrudl. Cítil, jak mu pulzují spánky. Věděl, že má pravdu. Samozřejmě.

„Kern. Gurmund. Sousedův starý kozel.”

„Kozel...” zasmál se. Celou dobu kroutil hlavou.

„Myslel sis to i o mně?”

„Díky za upřímnost, Bouzi,” poznamenal Roowi a zhloboka si povzdechl. Rozkašlal se.

„Upřímnost je vždycky zdarma.”

Roowi se otočil na Ronaldina za pultem.

Mladý černovlasý muž sebral svou kuši a prohlížel si ji. Přitom se raubířsky usmíval.

„Hele,” řekl opět Bouz. Roowi se na něj obrátil se zvědavostí a mírným podezřením v očích. „Ale protože vím, že bránit svou ženu je pro tebe důležité... Na. Tady.”

Roowi ztuhl a rozzářil se mu obličej:

„Co na? To mi dáváš?”

„Ber. Je tvoje.”

„Opravdu?”

Bouz mu podal zbraň. Roowi ji nedočkavě sebral a prohlížel. Při tom neustále těkal očima na svého přítele. Koutky mu cukaly překvapením a nadšením. Bylo to příliš emocí v rychlém sledu.

„Ano. Je to vylepšená verze. Tahle má rysku. Stačí se podívat semhle a namířit to tak, aby se tvůj cíl nacházel přímo zde. Pak jen zmáčkneš spoušť,” předváděl Bouz na imaginární kuši v jeho ruce.

Roowi si ohmatával každičkou malou součástku černé zbraně. Jednalo se o precizní, trpělivou a komplikovanou práci. Hned věděl, že něco takového by sám nikdy nebyl schopen vyrobit. Vlastně, když nad tím tak uvažoval, nenapadal ho nikdo, kdo by takovou detailní věc dokázal vyrobit. Možná ve Voluntu. Ale ti takové věci vyrábí sériově. Tolik si s tím nevyhrají.

Kromě samotné mechaniky byla kuše pokryta vyrytými runami. Přírodně černé dřevo se zdálo být kvalitní. A exotické. Což znamenalo, že je v této zbrani také nějaký balík peněz. Promnul mezi prsty dvojitou tětívu.

„Jaký má tah?“

„Velký,“ odpověděl mu Bouz.

Roowi zmáčkl spoušť. Ozvalo se tupé lupnutí. Tětivy se v mžiku povolily a zastavily se přibližně v polovině zbraně. Několik hostů se překvapeně za Roowim otočilo. „A pak stačí jen zatočit touhle páčkou, abys natáhl dvojitou tětívu zpátky. Sem pak vložíš další šipku,“ dodal nadšeně Bouz.

„Takže už žádná páka navíc, jo?“

„Přesně.“ Vytáhl na stůl malý toulec s šípkami s pečlivě ručně broušenými hroty a poslal jej Roowimu po desce. Ten palcem ohmatával jejich ostré hroty.

„Co ty runy?“

„Válečné. Válečníci v Harfele si jimi pokrývali své zbraně. Ti to samozřejmě kovali do čepelí. Doma kovárnu nemám, tak jsem to jen vyryl. Největší fanatici si je i tetují po těle. Slova jsou voluntská.“

„Bouzi,“ řekl Roowi. Slova mu došla. Polkl těžkou slinu. Stáhlo se mu hrdlo. I hruď. Oči se mu trochu zatáhly slzami. Ještě před chvílí Bouze začínal nenávidět, teď ho miloval. „Díky,“ vydal ze sebe.

„Jasně,“ položil Bouz ruku na jeho rameno.

„To je... opravdu... Co ti dlužím?“

„Nic.“ Pak se odmlčel. „Tedy to, že ji budeš používat.“

„Budu, Bouzi.“ Objal ho. „Děkuji...“

„Ještě jednou mi poděkuješ, a vezmu si ji zpátky.“